

zināms, lai arī priekšlaicīga zvejas apturēšana viņam radītu zaudējumus, jo viņš zaudētu iespēju zvejojot saskaņā ar pilnu kvotu.

Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Regulas (EK) Nr. 2371/2002⁽²⁾ 7. panta 1. punktu un esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Atbilstoši minētās regulas 7. pantam tikai nopietni draudi attiecībā uz ūdeņu resursu saglabāšanu ļautu Komisijai veikt ārkārtas pasākumus. Taču Komisija nav pierādījusi, ka 2008. gada zilās tunzivs zvejas kampaņas laikā būtu notikusi ārpus kvotas zveja.

Treškārt, Regulas (EK) Nr. 530/2008 pieņemšana ierobežoja apelācijas sūdzības iesniedzēja darbību, pārkāpjot Pamattiesību hartas 15. panta pirmo daļu, kurā ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības strādāt un iesaistīties brīvi izraudzītā vai akceptētā profesijā.

Ceturtkārt, pieņemot Regulu (EK) Nr. 530/2008, kurā ir paredzēts zilās tunzivs zvejas aizliegums, sākot ar 2008. gada 16. jūniju, esot ticis pārkāpts tiesiskās noteiktības princips, savukārt personai būtu jābūt tiesībām darboties saskaņā ar skaidrām un stabilām tiesību normām.

Piektkārt, pieņemot Regulu (EK) Nr. 530/2008, tika pārkāpts tiesiskās palāvības princips. Saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja teikto, personai ir jābūt tiesībām uz saprātīgu pārliecību, ka uzņemtas saistības tiks izpildītas. Tā kā sākotnēji zilās tunzivs zveja tika atļauta Francijā līdz 2008. gada 30. jūnijam, apelācijas sūdzības iesniedzējs līdz ar to varēja pamatotī paļauties, ka viņš varēs zvejot līdz šim datumam.

Visbeidzot, pieņemot Regulu (EK) Nr. 530/2008, netika ievērotas apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz īpašumu, kas turklāt ir aizsargātas ECPAK Pirmā protokola 1. pantā. Tā kā nozvejota zilā tunzivs ir īpašums šī panta izpratnē, priekšlaicīga zvejas apstādināšana radītu apelācijas sūdzības iesniedzējam nopietnu ekonomisku kaitējumu un liegtu viņam iespējamus prasījumus.

⁽¹⁾ Komisijas 2008. gada 12. jūnija Regula (EK) Nr. 530/2008, ar ko nosaka ārkārtas pasākumus attiecībā uz seineriem, kas zvejo zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā (OV L 155, 9. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2002. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās (sestā palāta) tiesas 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā T-361/06 *Ballast Nedam/Komisija* 2012. gada 21. decembrī iesniedza *Ballast Nedam NV*

(Lieta C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Ballast Nedam NV (pārstāvji – A. R. Bosman un E. Oude Elferink, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— pilnībā vai daļēji atcelt Vispārējās tiesas nolēmumu, kas izteikts pārsūdzētā sprieduma rezolutīvajā daļā;

— ja apelācijas sūdzība tiek apmierināta,

— pilnībā vai daļēji apmierināt *Ballast Nedam* prasījumus pirmajā instancē;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Ballast Nedam apelācijas sūdzību pamato ar diviem apelācijas sūdzības pamatiem.

Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003⁽¹⁾ 27. panta 1. punktu un tās tiesības uz aizstāvību, (daļēji) neatceļot Komisijas lēmumu⁽²⁾ tiktāl, ciktāl šis lēmums attiecas uz *Ballast Nedam*. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka 2004. gada 18. oktobra paziņojums par iebildumiem šajā lietā neesot atbildis prasībām, kas Savienības tiesībās ir paredzētas attiecībā uz šādu paziņojumu.

Šī apgalvojuma pamatojumam *Ballast Nedam*, pirmkārt, norāda, ka Vispārējā tiesa apstrīdētajā spriedumā gan esot konstatējusi, ka paziņojums par iebildumiem būtiskā jautājumā ir neskaidrs, bet nav no tā secinājusi, ka Komisija nav tai nodrošinājusi tiesības uz aizstāvību.

Otrkārt, esot nepareizs Vispārējās tiesas konstatējums, ka Komisija paziņojumā par iebildumiem esot sniegusi pietiekamas norādes, lai varētu novērtēt, ar kādiem faktiem un apstākļiem ir

pamatots tās apgalvojums par pārkāpuma esamību, un nepārprotami norādījusi, kuriem uzņēmumiem ir paredzēts uzlikt naudas sodu. Ciktāl šis konstatējums attiecas uz *Ballast Nedam*, tas ir pamatots ar nepareizu Vispārējās tiesas judikatūras par paziņojuma par iebildumiem prasībām interpretāciju. Turklāt nozīme ir tam, ka meitassabiedrība, kuras pārkāpums tiek inkriminēts *Ballast Nedam*, netiek minēta paziņojumā par iebildumiem.

Treškārt, *Ballast Nedam* vērsās pret Vispārējās tiesas konstatējumu, ka pamatojoties uz paziņojumu par iebildumiem, tai bija jābūt skaidram, ka tā kā *Ballast Nedam Grond ne Wegen B.V.* (turpmāk tekstā — “*BN Grond en Wegen*”) mātesabiedrība būs Komisijas galīgā lēmuma adresāte. Tādējādi Vispārējā tiesa tostarp nav ievērojusi Tiesas judikatūras piemērošanas jomu, saskaņā ar kuru paziņojumā par iebildumiem ir jānorāda, kādā statusā uzņēmumam tiek inkriminēti apgalvotie fakti.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa, pārbaudot, vai Komisija ir nodrošinājusi tiesības uz aizstāvību, nepareizi ir ņēmusi vērā apgalvoto saturisko *Ballast Nedam* atbildi uz paziņojumu par iebildumiem.

Ar **otro apelācijas** sūdzības **pamatu** *Ballast Nedam* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Savienības tiesības, nepareizi piemērojot pamatprincipus, kas attiecas uz jautājumu par to, kad mātesabiedrībai var inkriminēt aizliegtas vienošanās dalībnieku pārkāpumus. *Ballast Nedam* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka Komisija var saukt to pie atbildības par EKL 81. panta pārkāpumu, lai gan Komisija nav konstatējusi pārkāpumu.

Pamatojumam *Ballast Nedam*, pirmkārt, norāda uz to, ka Vispārējā tiesa 2011. gada 24. marta spriedumā lietā T-382/06 *Tomkins/Komisija* (Krājums, II-1157. lpp.) ir konstatējusi, ka mātesabiedrības atbildība attiecas tikai uz meitassabiedrībām, kas ir atbildīgas ar aizliegto vienošanos. No tā izriet, ka mātesabiedrības pārkāpums nevar tikt inkriminēts, ja un kamēr Komisija to nav konstatējusi.

Šajā ziņā *Ballast Nedam* paskaidro, ka Komisijas rīcības brīvība pieņemot lēmumu, kurām struktūrām uzņēmumā var inkriminēt aizliegto vienošanos, nesniedzas tiktāl, ka tā varētu saukt pie atbildības mātesabiedrību par pārkāpumu, kas nav konstatēts.

Otrkārt, *Ballast Nedam* iebilst, ka Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā, ka *Ballast Nedam* nav apstrīdējusi pieņēmumu, ka tai esot bijusi

noteicoša ietekme uz *BN Grond ne Wegen* uzvedību tirgū. Šis apstāklis ir saistīts ar tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un turklāt juridiski neesot svarīgs.

-
- (¹) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.)
- (²) Komisijas 2006. gada 13. septembra Lēmums C(2006) 4090 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu (Lieta COMP/F/38.456 — Bitumens (NL)).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 2. janvārī iesniedza *Cour de cassation* (Francija) — *Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières/Humeau Beaupreau SAS*

(Lieta C-2/13)

(2013/C 71/17)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières*

Atbildētāja: *Humeau Beaupreau SAS*

Prejudiciālais jautājums

Vai apavu izgatavošanas procesā stulma kapes izliekšana un šī stulma un zoles ārmalas kāršana pirms šo sastāvdaļu kopā salikšanas ir jākvalificē par “kopā salikšanas darbībām” vai “apstrādes darbībām, lai pabeigtu to ražošanu” harmonizētās sistēmas 2. vispārīgā interpretējošā noteikuma a) punkta paskaidrojošo piezīmju VII punkta izpratnē?